

ಬಿಸಿಲು
ಬೆಳದಿಂಗಳು
ಡಾ. ಶಿವಮೂರ್ತಿ ಶಿವಾಚಾರ್ಯ ಸ್ವಾಮೀಜಿ
swamiji@taralabalu.org

ಬೆಕ್ಕಿಲ್ಲದ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಇಲಿಗಳ ಚಿನ್ನಾಟ!

ಸಂಸ್ಕೃತ ವಾಚ್ಯದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾದ ಶ್ಲೋಕವಿದೆ:

ಉಪಮಾ ಕಾಲಿದಾಸಸ್ಯ, ಭಾರವೇರರ್ಥಗೌರವಂ |
ದಂಡಿನಃ ಪದಲಾಲಿತ್ಯಂ, ಮಾಘೇ ಸಂತಿ ತ್ರಯೋ ಗುಣಾಃ ||

ಮಹಾಕವಿಗಳೆನಿಸಿದ ಕಾಳಿದಾಸ, ಭಾರವಿ, ದಂಡಿ ಮತ್ತು ಮಾಘ ವಿರಚಿಸಿದ ಕಾವ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬರುವ ಗುಣವಿಶೇಷಗಳನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಬಣ್ಣಿಸಲಾಗಿದೆ. ಕಾಳಿದಾಸನ ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ಉಪಮೆ, ಭಾರವಿಯ ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ಅರ್ಥಗೌರವ, ದಂಡಿಯ ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ಪದಲಾಲಿತ್ಯ ಕಂಡುಬಂದರೆ ಈ ಮೂರೂ ಗುಣಗಳು ಮಾಘ ಕವಿಯ ಬರಹಗಳಲ್ಲಿವೆಯೆಂದು ಕಾವ್ಯಪರಿಣಿತರು ವಿಶ್ಲೇಷಣೆ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ:

1. **ಉಪಮೆ:** 'ಎಲ್ಲ ಕೇಳಲಿ ಎಂದು ನಾನು ಹಾಡುವುದಿಲ್ಲ' ಎಂದರೂ ಒಬ್ಬ ಶ್ರೇಷ್ಠ ಸಂಗೀತಗಾರನಿಗೆ ತನ್ನ ಸಂಗೀತವನ್ನು ಕೇಳಿ ಜನ ಮೆಚ್ಚಲಿ ಎಂಬ ನಿರೀಕ್ಷೆ ಇರುತ್ತದೆ. ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ಆವಿರ್ಭವಿಸುವ ಭಾವನೆಗಳನ್ನು ಕವಿಯಾದವನು ತನ್ನ ಆತ್ಮತ್ಯಕ್ತಿಗಾಗಿ ಬರೆಯುತ್ತಾನೆ ಎಂದರೂ ಮನಸ್ಸಿನ ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲೋ ಒಂದು ಕಡೆ ಓದುಗರ ಮೆಚ್ಚುಗೆಯ ತವಕ ಇದ್ದೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಅದನ್ನು ಮಹಾಕವಿ ಕಾಳಿದಾಸ ಯಾವ ಮುಚ್ಚುಮರೆಯಿಲ್ಲದೆ ತನ್ನ 'ರಘುವಂಶ' ಮಹಾಕಾವ್ಯದ ಆರಂಭದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿಕೊಂಡಿದ್ದಾನೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಅವನು ಕೊಡುವ ಉಪಮೆ ಹೀಗಿದೆ:

ಮಂದಃ ಕವಿಯಶಃ ಪ್ರಾರ್ಥೀ ಗಮಿಷ್ಯಾಮುಪಹಾಸತಾಂ |
ಪ್ರಾಶುಲಭ್ಯೇ ಫಲೇ ಲೋಭಾದುದ್ವಾಹುರಿವ ವಾಮನಃ ||

ಈ ಶ್ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಕಾಳಿದಾಸ ತನ್ನನ್ನು ಒಬ್ಬ ಕುಳನಿಗೆ ಹೋಲಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಾನೆ. 'ಮರದ ಮೇಲೆ ಕೈಗೆ ಎಟುಕಲಾರದ ಎತ್ತರದಲ್ಲಿರುವ ಹಣ್ಣಿಗೆ ಕೈಚಾಚಿ ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಜಿಗಿಯುವ ಕುಳನಂತೆ, ಮಂದಮತಿಯಾದ ನಾನು ಶ್ರೇಷ್ಠ ಕವಿಯೆನಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂಬ ಹಂಬಲದಿಂದ ನಗೆಪಾಟಲಿಗೆ ಈಡಾಗುತ್ತೇನೆ' ಎಂದು ಸೌಜನ್ಯದ ಮಾತುಗಳನ್ನಾಡಿರುವ ಕಾಳಿದಾಸನ ಅಸಾಧಾರಣ ಕಾವ್ಯರಚನಾ ಕೌಶಲವನ್ನಾಗಲೀ, ಪ್ರತಿಭೆಯನ್ನಾಗಲೀ ಅಲ್ಲಗಳೆಯುವಂತಿಲ್ಲ.

2. **ಅರ್ಥಗೌರವ:** 'ಕಿರಾತಾರ್ಜುನೀಯ'ದ ಮೊದಲನೆಯ ಸರ್ಗದಲ್ಲಿ ಯುಧಿಷ್ಠಿರನಿಗೆ ದುರ್ಯೋಧನನ ರಾಜ್ಯಭಾರದ ಬಗ್ಗೆ ವರದಿ ಮಾಡುವಾಗ ಭಾರವಿಯು ಗೂಢಚಾರನ ಬಾಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿಸಿದ ಮಾತು: "...ನಹಿ ಪ್ರಿಯಂ ಪ್ರವಕ್ತುಮಿಚ್ಛಂತಿ ಮೃಷಾ ಹಿತ್ಯಪಿಣಃ". ಇನ್ನೊಬ್ಬರ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ನೋವಾಗುವಂತಹ ಅಪ್ರಿಯವಾದ ಸತ್ಯವನ್ನು ಹೇಳಬಾರದೆಂಬ ಒಂದು ಸಾಮಾನ್ಯ ನಿಯಮವಿದೆ. ಆದರೆ ಆ ನಿಯಮಕ್ಕೆ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿ ಕಿವಿಗೆ ಕೇಳಲು ಇಂಪಾಗಿರಲೆಂದು ಹಿತಚಿಂತಕರಾದವರು ಸುಳನ್ನು ಹೇಳಲು ಬಯಸುವುದಿಲ್ಲ. 'ಹಿತಂ ಮನೋಹಾರಿ ಚ ದುರ್ಲಭಂ ವಚಃ'. ಹಿತವೂ, ಮನೋಹರವೂ ಆದ ಮಾತುಗಳು ವಿರಳ. ರಾಜರುಗಳಿಗೆ ಗೂಢಚಾರರೇ ಕಣ್ಣುಗಳಾದ್ದರಿಂದ (ಚಾರಚಕ್ಷುಷಾಃ) ಎಷ್ಟೇ ಅಪ್ರಿಯವಾದರೂ ತಾನು ಕಂಡದ್ದನ್ನು ಕಂಡಂತೆ ಹೇಳಲು ಬಯಸಿ ಆ ಗೂಢಚಾರ ಯುಧಿಷ್ಠಿರನ ಕ್ಷಮೆಯನ್ನು ಯಾಚಿಸುತ್ತಾನೆ.

3. **ಪದಲಾಲಿತ್ಯ:** 'ದಶಕುಮಾರಚರಿತ'ದ ಆರಂಭದಲ್ಲಿ ಮಗಧ ದೇಶದ 'ಪುಷ್ಪಪುರಿ' ಎಂಬ ನಗರದ ವರ್ಣನೆಯಲ್ಲಿ ಬರುವ "ಶರದಿಂದುಕುಂದ-ಘನಸಾರ-ನೀಹಾರ-ಮೃಣಾಲ-ಮರಾಲ-ಸುರಗಜ-ನೀರಕ್ಷೀರ-ಗಿರಿಶಾಟ್ಪಹಾಸ-ಕೈಲಾಸಕಾಶ-ನೀಕಾಶಮೂರ್ತ್ಯಾ..." ಇತ್ಯಾದಿ ವಾಕ್ಯಗಳು ದಂಡಿಯ ಪದಲಾಲಿತ್ಯಕ್ಕೆ ಉದಾಹರಣೆ.

ಈ ಮೂರೂ ಗುಣಗಳು (ಉಪಮೆ, ಅರ್ಥಗೌರವ ಮತ್ತು ಪದಲಾಲಿತ್ಯ) ಮಾಘಕವಿಯ ಬರಹದಲ್ಲಿ ಮೇಳವಿಸಿವೆಯೆಂದು ಹೇಗೆ ಹೇಳಲಾಗಿದೆಯೋ ಅದೇ ಮಾತನ್ನು ಕನ್ನಡದ ಗಾದೆಗಳಿಗೂ ಅನ್ವಯಿಸಿ ಹೇಳಬಹುದು. ಗಾದೆ ಹಿರಿಯರ ಜೀವನಾನುಭವದ ಮೂಸೆಯಿಂದ ಮೂಡಿಬಂದ ರಸಗಟ್ಟಿ. ಗಾತ್ರದಲ್ಲಿ ವಾಮನಮೂರ್ತಿಯಂತೆ ಕಿರಿದಾದರೂ, ಅರ್ಥಸಂಪತ್ತಿನಲ್ಲಿ ತ್ರಿವಿಕ್ರಮನಂತೆ ಹಿರಿದು. ವ್ಯವಹಾರದಲ್ಲಿ ಅನುದಿನ ನಾಣ್ಯಗಳು ಚಲಾವಣೆಗೊಂಡಂತೆ ಶತಮಾನಗಳಿಂದ ಜನರ ಬಾಯಲ್ಲಿ ಗಾದೆಗಳು ಅನುರಣನಗೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಬಂದಿವೆ. ಈ ಜಾಣ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಮೊದಲು ಹೇಳಿದ ಜಾಣನಾರೆಂದು ತಿಳಿಯದು. ಆದರೆ ಯಾರೇ ಗಾದೆ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿರಲಿ ಅವರು ಳವಿಗಳಂತೆ ಪ್ರಸಿದ್ಧರಾಗದೆ ಅನಾಮಿಕರಾಗಿಯೇ ಉಳಿದರು. ಅವರಾಡಿದ ಮಾತುಗಳು ಮಾತ್ರ ಸಾರ್ವತ್ರಿಕವಾಗಿ ಜನರ ಆಡುಂಬೊಲವಾದವು. ಈ ಗಾದೆ ಮಾತುಗಳಲ್ಲಿ ಕಾವ್ಯದ ಎಲ್ಲ ಲಕ್ಷಣಗಳು ಇವೆ. ಮಾತನಾಡುವಾಗ ಹೇಗೆ ನಮ್ಮ ನಮ್ಮ ಧರ್ಮಗ್ರಂಥಗಳಿಂದ ಉಲ್ಲೇಖ (quote) ಮಾಡುತ್ತೇವೋ, ಮಾತಿಗೆ ಆಧಾರವಾಗಿ ಹೇಗೆ ಶಾಸ್ತ್ರಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು ಉದಾಹರಿಸುತ್ತೇವೆಯೋ ಹಾಗೆ ದಿನನಿತ್ಯ ಗಾದೆ ಮಾತಿನ ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ವಕೀಲರುಗಳು ತಮ್ಮ ವಾದಕ್ಕೆ ಪುಷ್ಟಿಗಾಗಿ ಮೇಲಿನ ಕೋಟುಗಳ ನೀಡಿದ ತೀರ್ಮಾನಗಳನ್ನು citation ಮಾಡುವ ಹಾಗೆ ಜನರು ತಮ್ಮ ಮಾತಿಗೆ ಪುಷ್ಟಿಯಾಗಿ ಗಾದೆ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಬಳಸುತ್ತಾರೆ. ಕೆಲವರು ಪೂರ್ತಿ ಗಾದೆ ನೆನಪಿಗೆ ಬಾರದಿದ್ದಾಗ ಅದರ ಪೂರ್ವಾರ್ಧವನ್ನೋ, ಉತ್ತರಾರ್ಧವನ್ನೋ ಸಮರ್ಥನೆಗಾಗಿ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಗಾದೆ ಪೂರ್ತಿ ಮರೆತು ಹೋದವರೂ 'ಅದೇನೋ ಗಾದೆ ಹೇಳುತ್ತಾರಲ್ಲಾ ಹಾಗೆ' ಎಂದೂ ಹೇಳಿ ಮಾತು ಮುಂದುವರಿಸುತ್ತಾರೆ.

ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಭಾಷೆಗಳಿವೆ. ಪ್ರತಿ ಭಾಷೆಯಲ್ಲೂ ಆಯಾ ದೇಶದ ಜನಾಂಗದ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಹಿನ್ನೆಲೆ ಇರುತ್ತದೆ. ಅದರ ಪ್ರಭಾವ ಗಾದೆಗಳ ಮೇಲೆ ಆಗುತ್ತದೆ. ವಿಭಿನ್ನ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಆಡುವ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ವಿಭಿನ್ನ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ರೂಪಿತವಾದ ಗಾದೆಗಳಲ್ಲಿ ಭಾಷಾ ಶಬ್ದ ಪ್ರಯೋಗಗಳು ಆಯಾಯ ಭಾಷೆಯ ಜನರ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಪ್ರತೀಕವಾಗಿರುತ್ತವೆ. ಶಬ್ದಗಳು ಬೇರೆ ಬೇರೆಯಾದರೂ ಭಾವ ಒಂದೇ. ಒಂದು ಭಾಷೆಯ ಗಾದೆಯನ್ನು ಇನ್ನೊಂದು ಭಾಷೆಗೆ ಅನುವಾದ ಮಾಡುವುದು ಅಸಾಧ್ಯ. ಅದಕ್ಕೆ ಸಂವಾದಿಯಾದ ಪದಪುಂಜಗಳನ್ನು ಹುಡುಕಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಆದಾಗ್ಯೂ ವಿಭಿನ್ನ ಭಾಷೆಯ ಕೆಲವು ಗಾದೆಗಳಲ್ಲಿ ಆಶ್ಚರ್ಯಕರ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಶಾಬ್ದಿಕವಾಗಿಯೂ ಸಾಮ್ಯವಿರುವುದು ಕಂಡು ಬರುತ್ತದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಜರ್ಮನ್ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿರುವ ಈ ಗಾದೆಯನ್ನು ಗಮನಿಸಿ: “Wenn die Katze nicht zu Hause ist, tanzen die Mäuse auf dem Tisch!” ‘ಬೆಕ್ಕು ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲದಿರುವಾಗ ಇಲಿಗಳು ಊಟದ ಮೇಜಿನ ಮೇಲೆ ಕುಣಿದಾಡುತ್ತವೆ’ ಎಂದು ಶಾಬ್ದಿಕವಾಗಿ ಅನುವಾದ ಮಾಡಬಹುದಾದ ಈ ಗಾದೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲೂ ಇದೆ. ‘ಬೆಕ್ಕಿಲ್ಲದ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಇಲಿಗಳ ಚಿನ್ನಾಟ’ ಎಂಬ ಗಾದೆಯೇ ಅದು. ಜರ್ಮನಿ ಕನ್ನಡನಾಡಿನಿಂದ ಸಾವಿರಾರು ಮೈಲಿ ದೂರದಲ್ಲಿದೆ. ಅಷ್ಟು ದೂರದೇಶದ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ರೂಪಿತವಾದ ಗಾದೆ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಇರುವ ಪದಪುಂಜಗಳೇ ಕನ್ನಡದ ಗಾದೆಯಲ್ಲಿ ಇರುವುದು ಆಶ್ಚರ್ಯಕರ. ಈ ಗಾದೆ ಜರ್ಮನಿಯಿಂದ ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಬಂದಿಲ್ಲ, ಕನ್ನಡದಿಂದ ಜರ್ಮನಿಗೆ ಹೋಗಿಯೂ ಇಲ್ಲ, ಹಾಗೆ ಪ್ರಯಾಣ ಮಾಡಿರಬಹುದೇ ಎಂಬ ಭ್ರಮೆ ಹುಟ್ಟುವ ಹಾಗೆ ಅವು ಒಂದೇ ತೆರನಾಗಿವೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ಎಲ್ಲ ದೇಶಗಳ ಜನರ ಜೀವನದ ಅನುಭವ ಒಂದೇ ಆಗಿರುವುದು. ಭಾಷೆ ಭಾವದ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿ. ಭಾವದ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿಗೆ ಭಾಷಾ ಮಾಧ್ಯಮಗಳು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಆದರೂ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಗೊಂಡ ವಿಚಾರ ಒಂದೇ ಆಗಿರುವುದು ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ.

ಈ ಗಾದೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಣುವ ‘ಬೆಕ್ಕು’ ಯಜಮಾನನನ್ನು ಪ್ರತಿನಿಧಿಸಿದರೆ ಇಲಿಗಳು ಆ ಯಜಮಾನನ ಅಂಕೆಗೊಳಪಟ್ಟು ಕೆಲಸ ಮಾಡುವ ಜನರನ್ನು ಪ್ರತಿನಿಧಿಸುತ್ತವೆ. ಜನರ ಸ್ವಭಾವವೆಂದರೆ ತಲೆ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತು ಕೆಲಸ ಮಾಡಿಸಿದರೆ ಮಾಡುತ್ತಾರೆಯೇ ಹೊರತು ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಇಲ್ಲ. ಕೆಲಸ ಮಾಡಲು ಅವರಿಗೆ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವಾಗಲೀ ಬುದ್ಧಿಯಾಗಲೀ ಇಲ್ಲವೆಂದಲ್ಲ. ಆದರೆ ನಮ್ಮ ಜನ ತಮ್ಮ ಬುದ್ಧಿವಂತಿಕೆಯನ್ನು ಅವರು ಮಾಡಿ ಮುಗಿಸಬೇಕಾದ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳದೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡದಿರಲು ನೆಪಗಳ ಹುಡುಕಾಟಕ್ಕಾಗಿ ಉಪಯೋಗಿಸುತ್ತಾರೆ. ಶ್ರದ್ಧೆ ಮತ್ತು ಸತತ ಪರಿಶ್ರಮ ಇದ್ದವನು ಯಶಸ್ಸನ್ನು ಕಾಣಬಲ್ಲನು. ಅವನು ಯಾರಿಂದಲೂ ಹೇಳಿಸಿಕೊಂಡು ಕೆಲಸ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಕೆಲಸದ ಬಗೆಗೆ ಅವನಿಗೆ ಒಂದು ತುಡಿತವಿರುತ್ತದೆ. ಮೇಲಧಿಕಾರಿಗಳನ್ನು ತೃಪ್ತಿಪಡಿಸಲು ಅವನು ಕೆಲಸ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಆತ್ಮತೃಪ್ತಿಗಾಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ. ಅಂಥವರ ಸಂಖ್ಯೆ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಕಡಿಮೆ ಎಂದೇ ಹೇಳಬೇಕು. ಅನೇಕರಿಗೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯೇ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಮೇಲಧಿಕಾರಿ ಇಲ್ಲ ಎಂದರೆ ಅಥವಾ ಇದ್ದರೂ ಆತ ಬಿಗಿ ಸ್ವಭಾವದವನಲ್ಲವೆಂದಾದರೆ ಅವರು ಆಡಿದ್ದೇ ಆಟ. ಅವರು ಕೆಲಸ ಮಾಡುವುದು ಕಾಟಾಚಾರಕ್ಕಾಗಿ. ಅವರು ಮೇಲಧಿಕಾರಿಯ ಭೀತಿಗಾಗಿ ಕೆಲಸಮಾಡುತ್ತಾರೆಯೇ ಹೊರತು ಆತ್ಮತೃಪ್ತಿಗಾಗಿ ಅಲ್ಲ.

ನಾವು ಕೈಗೊಂಡ ಕೆಲಸ ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಲಿ ಬಿಡಲಿ, ಹಿಡಿದ ಕಾರ್ಯ ಬಿಡದ ಫಲ ಇರಬೇಕು. ನಿರೀಕ್ಷಿಸಿದ ಫಲ ದೊರೆಯದಿದ್ದರೂ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದ ತೃಪ್ತಿ ಸಿಗುತ್ತದೆ. Work culture ಗೆ ಒಂದು ಒಳಿಯ ಉದಾಹರಣೆಯೆಂದರೆ ಚೀನಾಗೂಡು. ಒಂದು ಗೂಡಿನಲ್ಲಿರುವುದು ಒಂದೇ ರಾಣಿ. ಉಳಿದೆಲ್ಲ ಚೀನುದುಂಬಿಗಳು ಅದರ ಆದೇಶ ಪಾಲಿಸುತ್ತಾ ಗೂಡನ್ನು ಕಟ್ಟುತ್ತವೆ, ಮಕರಂದವನ್ನು ಹೊತ್ತು ತರುತ್ತವೆ, ದುಡಿದುಡಿದು ಸವಿಯಾದ ಚೀನುತುಪ್ಪ ತಯಾರಿಸುತ್ತವೆ. ಇದರಿಂದ ನಾವು ಪಾಠ ಕಲಿಯುವುದಿಲ್ಲವೇಕೆ? “ಕುರ್ವನ್ನೇವೇಹ ಕರ್ಮಾಣಿ, ಜಿಜೀವಿಷೇತ್ ಶತಂ ಸಮಾಃ” ಅಂದರೆ ಬದುಕನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಲೇ ನೂರುವರ್ಷಗಳ ಕಾಲ ಬದುಕು ಎನ್ನುತ್ತದೆ ಈಶೋಪನಿಷತ್. ಸಾವಿರಾರು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ಋಷಿಮುನಿಗಳು ಮಾಡಿದ ಈ ಉಪದೇಶದ ಮಾತು ಕಾರ್ಯರೂಪಕ್ಕೆ ಬರುವುದು ಯಾವಾಗ?

2.6.2011

ಶ್ರೀ ತರಳಬಾಳು ಜಗದುರು

ಡಾ|| ಶಿವಮೂರ್ತಿ ಶಿವಾಚಾರ್ಯ ಮಹಾಸ್ವಾಮಿಗಳವರು
ಸಿರಿಗೆರೆ